

Om ett riktigt Träsk och en halv Järn-Ända

Då var det dags igen för en liten berättelse från verkliga livet. Denna gång blir den inte så lång. Huvudsaken kommer att vara en väldigt blöt kväll i Unna utanför Dortmund.

En lite svensk delegation bestående av Undertecknad, Svenne, Carina och King Arne samlades i Malmö torsdagen den 24/7 för att bege oss till VRA Germany Jahrestreff i Unna. Reiseleiter Svenne hade bokat in oss på nattfärjan från Malmö till Travemünde. Ett helt prisvärt och smidigt alternativ. Hoj, förare och plats i dubbelhytt för 830:- Inte illa alls. Och vilka hytter!!!! Efter billig dricka, god mat, och en god natts sömn landade vi 07.00 på morgonen i tyskland. Perfekt start på dagen.

Resan ner var helt odramatisk. Autobahn bara rullade på. Lagom med trafik och ingen trängsel. Sista halvan tänkte vi ta på småvägar. Ingen bra idé visade det sig. Då kom nämligen värmen, och rödljus, rödljus, rödljus....*pust* Vi gav upp och tog istället snabbaste vägen till Unna. Det fläktar lite mer i 120!

Inga problem att hitta till träffplatsen som var placerad på en sluttande äng bakom en bondgård/Gasthaus.

Incheckning och tältresning i tryckande hetta. Dvs runt 30 grader och enorm luftfuktighet. Men ett gäng smaskiga kalla öl på det, så var det inget större problem.

Fredagskvällen var i vanlig Vulcan-anda skitkul. Grill, öl, grill, öl...dans och mängder med prat med alla möjliga människor. Ganska välbesökt med folk från Tyskland, Sverige, Holland, Belgien, England, Skottland och Ryssland. Jag räknade till 75 hojar, så en bit över 100 var vi nog.

Det visade sig att VRA Germany's sekreterare, Tippse, hade stuga utanför Älmhult, så han kunde lite "semestersvenska".

En liten åskskur på kvällen förstörde inte humöret. Men det var fredagen det....

Lördagen gick i lugnets tecken. För varmt för att följa med på tyskarnas rundtur. 32 grader i skuggan och om möjligt ännu högre luftfuktighet.

Efter en kort promenad in till Unna för en bit mat, var det bara att leta upp den lilla skugga som fanns och korka upp en (hyfsat) kall öl.

Ju längre eftermiddagen led, syntes det att ett åskväder var på väg. Molnen tornade upp sig. Blixtar syntes i horisonten. Men det störde oss inte nämnvärt. Det hade ju åskat kvällen innan och det var ju inget problem tyckte vi.

Till slut brakade det då loss. Himlen öppnade sig och vi sprang som galna upp till festlokalen. Vi hade planerat att ta oss dit, men när vädergudarna till slut öppnade kranen gjorde dem det med besked. Och snabbt gick det. Så lite halvblöta var vi när vi kom upp till ladan. Nja, inte alla förstår. Carina fastnade i tältet. Det gick så fort att hon inte hann ut innan skyfallet, och tyckte det var bättre att stanna inne tills det gick över. Men det gjorde det ju inte....

Det formligen vräkte ner. Jag vet inte hur länge vi väntade på att det skulle sluta. En timme? Två? Hade man stuckit ut ett glas i regnet skulle det ha varit fullt på nolltid. Och Carina satt fortfarande fast i tältet.

Jaja, det var väl bara att vänta.

Så hände det som ingen hade väntat på! Någon (kommer inte ihåg vem) kommer inspringande i ladan och hojtar att de som har hojar nere på ängen måste flytta dem snarast! Vaa?? Vad var det nu då?

Långa kliv ut och ner mot campingen. Och där stod hojarna i nära nog en halvmeter vatten. Hela nedre delen av campingen hade blivit en sjö (Träsk). Tälten flöt! Och jag bara tänkte: Va FAAAAANN! Full galopp ner mot hojarna för att dra dem i säkerhet. Hur tusan skall det gå till? En 300kg klump i knädjupt vatten med gräs som underlag? Inga problem visade det sig. Träffens alla deltagare ställde mangrant upp, klafsade oförskräckt ut i vattnet och slet och drog i våra stackars hojar till de var upp på fast mark igen. Tyckte synd om vissa, däribland Marcel från Holland som for ut i vattnet utan att tänka på att han hade sina mc-stövlar på sig. Det blev ganska blött vill jag påstå.

När väl hojarna var räddade, var det dags att titta på resten av förödelserna. Svårt att beskriva, så ni får titta på bilderna istället:

Svenne och Carina klarade sig bäst. Det fick lite vatten i förtältet och det räckte att de flyttade tältet ett par meter för att de skulle klara sig.

King Arne klarade sig sämst. Han, liksom jag och Petra, hade tänkt till lite innan och lagt det mesta av kläderna i campingstolar. Men King Arne's stol hade vält. Allting precis dyngsurt. I mitt och Petra's fall gick det lite bättre. Ett par dyngsura kängor, en våt hjälm, luftmadrassen och lakan var blött, men det lyckades vi torka under kvällen. Ja just det, min plånbok flöt också.

Ja just det, vissa är ju lika tokiga om det så regnar eller är solsken. Taz och en (icke namngiven) Holländare, tog sig ett litet ängs-dopp. Inga sura miner där inte ☺

Vad gör vi nu då? Rädda det som räddas kan. Vi bar upp stolar, madrass och allt annat löst upp till festlokalen, och lyckade hänga det mesta på tork.

Sen hände allt på en gång som gör att man nästan blir tårögd av glädje: Jag hade varit uppe och lämpat av andra omgången grejor för torkning. Tältet var tomt och jag hade ingen brådska tillbaka eftersom det ändå stod under vatten. Tänkte att om det står kvar en timme

eller så spelar väl ingen roll nu? Men vad? Tältet var borta??? Vad tusan?? Men där var det! 30 meter längre upp i backen. Ett gäng träffdeltagare med John (Indian) i täten hade helt sonika ryckt upp alla pinnar och flyttat upp det på hyfsat fast mark. Bara sådär! Är di inte för goa??

Okej, nästa problem. Var skulle vi sova? 1:a budet var inne i festlokalen. Skit samma var, bara det var torrt. Nästa bud var en halvt chockad tysk som erbjöd sig att husera oss hemma hos honom. Problemet var att han bodde 3 mil därifrån. Sista (och bästa) lösningen var att tyskarna öppnade upp ett typ av friliggande skyddsrum, satte på värmen och erbjöd oss att flytta in. Helt underbart! En eloge till tyskarna med Presidenten i spetsen. Vi var till slut 12st därinne. Fast det var gott om plats. Inga problem.

Nästa steg visade sig vara att flytta upp alla hojar. Det såg ut att kunna bli rätt lerigt på ängen, och nu när vi ändå var samlade så. Tysk effektivitet igen. Lite skivor som bärande underlag, och 2-3 man på var sida hojen som stöd, så lotsades alla upp på fast mark igen

En kul grej till. Eftersom min plånbok var dränkt, vart ju allt i den blött. Dyngsura Euro är ingen höjdare att handla med. Men Tyskarna i kassan växlade glatt in dem mot torra och fina. Likadant med mina blöta dricka-kuponger. 1 ½ kupong blev till 2. Oj vad öl det blev!

När alla var torrskodda, flyttade och säkrade fortsatte festen. Alla var glada och lättade över att allt hade gått så pass bra som det gick. Stämningen var på topp. Sedvanlig

strippa, mer öl, god mat (underbar buffé) och glada pigga människor.

Det positiva med skyfallet var att alla på träffen kom närmare varandra. Helt underbart. Svenskgänget fick till och med lite högljudd "O'BOJ" 😊

Söndagen var lugn, torr och varm. Efter god frukost var det dags att bege sig. Vi hade sedan tidigare bestämt att hälsa på hos Petra i Holland eftersom vi ändå var i krokarna. Ca: 25 mil dit. King Arne hoppade av och drog hemåt. Väldigt förståeligt eftersom alla hans grejor var dyngsura. Hans skinnjacka vägde bly.

Vi andra slog följe med Mosselman och hans fru Ria samt Eggie.

Resan till Holland gick också helt utan problem.

Vi spenderade 2 nätter hos Petra. Träffade hennes söner, hund och katt. Torkade allt som var blött. Tvättade tält. Åkte iväg för att inmundiga en Holländs specialitet. Stora pannkakor med äpple och kanel. Mums!!

På måndagen korsade vi gränsen till Belgien för att handla öl. Många konstiga öl blev det. Kokos-öl är INTE att rekommendera.

På eftermiddagen drog vi norrut till Woerden utanför Utrecht för lite samkväm med John och Taz. På vägen dit gjorde vi en avstickare till Kinderdijk för att turista lite. Mycket fint med alla vindmöllor.

Tisdagen var det hemfärd. Packade och begav oss vid 10 på morgonen. Petra följde med en bit. Vi skulle turista lite till i en by som heter Marken. En liten mysig by där vi lunchade. Därefter hemåt.

Då kändes det som om vi bara vill hem, så jag och Svenne bestämde oss för att försöka köra hem utan övernattnig. Det var väl 85-90 mil från Marken. Nåväl, hemåt bar det.

Och vi hade väl inte mer än passerat Afsluitdijk strax innan Groningen förrän regnet kom tillbaka. Åskregn och skyfall ända till Hamburg. Men vi bet ihop, körde vidare och var hemma runt 02.00 på natten. Lite kall och blöt, men inte så värst ont i gumpen. Det gick faktiskt som på räls. Totalt på tisdagen blev det strax över 100 mil. Så en halv Iron-Butt blev det i alla fall 😊

Och Ja! Lite sånt här hann vi också med 😊

Tills nästa gång! Lev väl!
Och tänk på att vatten torkar...